

Libris .RO

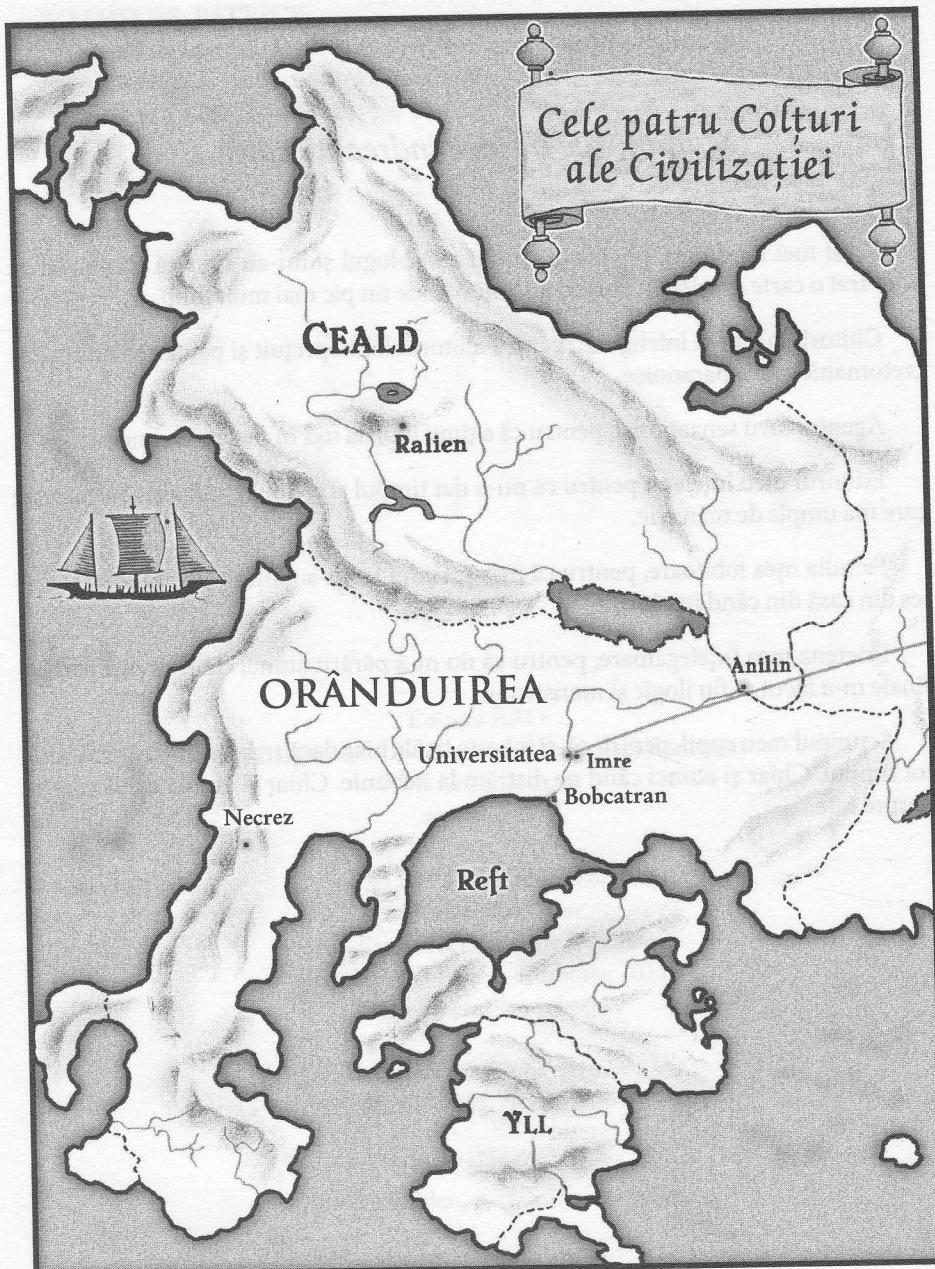
Respect pentru oameni și cărți

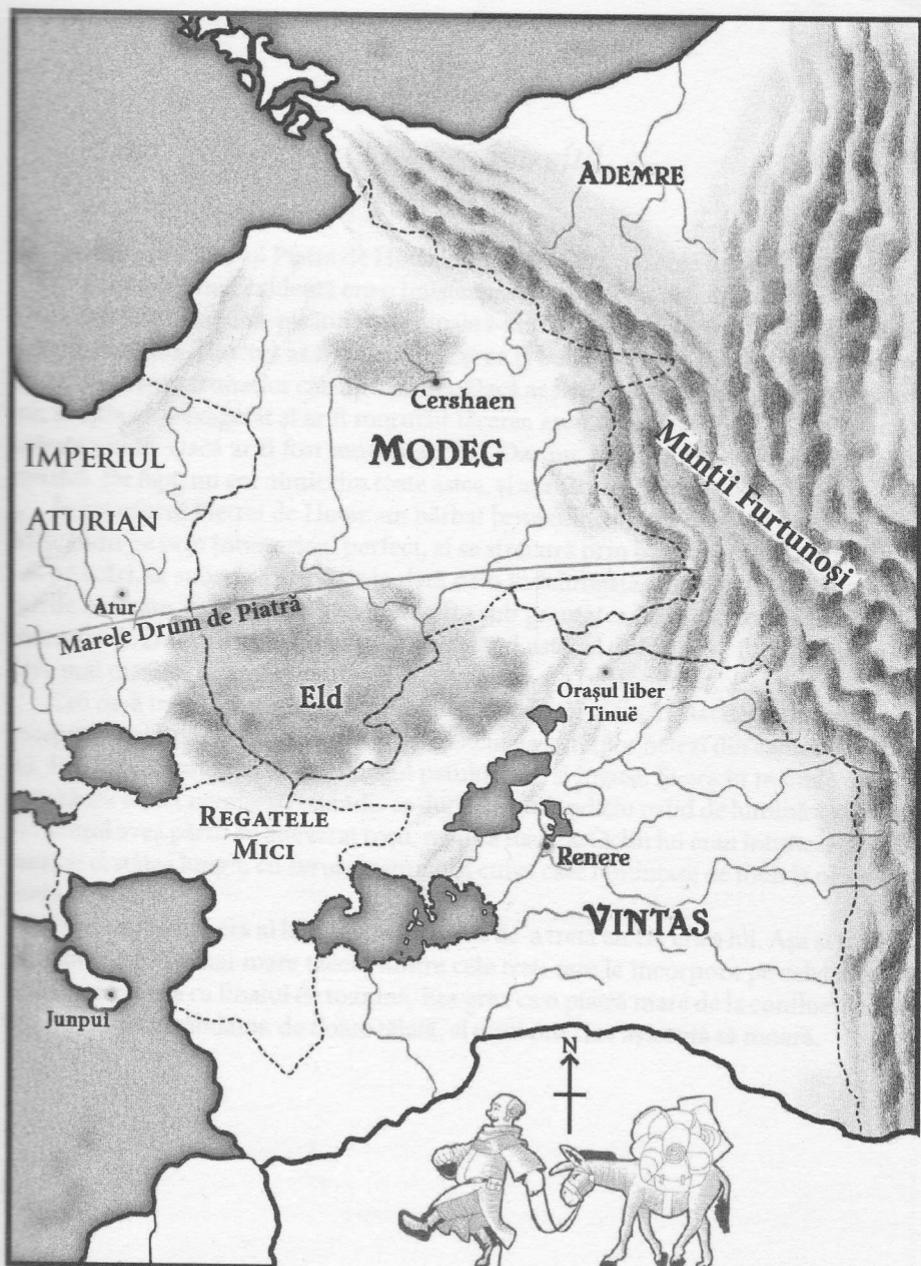
PATRICK
RÖTHFUSS

TEAMA ÎNTELEPTULUI

CRONICILE UCIGAŞULUI-DE-REGI
ZIUA A DOUA

RAO CLASS

CAPITOLUL 1

Măr și soc

Bast se gârbovi plăcălit peste tejgheaua lungă de mahon. Privi prin camera goală, oftă și scotoci în jur până găsi o cârpă curată. Apoi, cu privirea resemnată, începu să lustruiască o porțjune din tejgheaua.

După o clipă, Bast se apleca și se chioră la un fir minuscul de praf. Îl râcăi și se încruntă la vederea petei uleioase lăsate de deget. Se apleca mai aproape, aburi tejgheaua cu răsuflarea și o lustrui vioi. Se opri, răsuflă cu putere pe lemn și scrise un cuvânt obscen pe locul aburit.

După ce aruncă deoparte cârpă, Bast își croi calea printre mesele și scaune goale spre ferestrele largi ale hanului. Rămase acolo o vreme îndelungată, uitându-se la drumul murdar care trecea prin centrul orașului.

Bast oftă din nou și începu să se plimbe prin cameră. Se mișca elegant ca un dansator și cu nonșalanță perfectă a unei pisici. Dar când își trecu mâinile prin părul negru, mișcarea era agitată. Ochii albaștri dădeau târcoale camerei la nesfârșit, ca și cum ar fi căutat o ieșire. Ca și cum ar fi căutat ceva ce nu mai văzuse de o sută de ori până atunci.

Dar nu era nimic nou. Mese și scaune goale. Scaune goale la bar. Două butoaie uriașe se aflau pe tejgheaua din spatele barului, unul pentru whisky, celălalt pentru bere. Între butoaie se afla o panoplie plină de sticle: toate culorile și formele. Deasupra sticlelor atârna o sabie.

Ochii lui Bast căzură din nou pe sticle. Le fixă cu privirea pentru un moment lung, speculativ, apoi se duse în spatele barului și aduse o cană grea de lut. Respiră adânc, îndreptă un deget către prima sticlă din rândul de jos și începu să cânte numărând pe linie.

*Arțar și prăjină
Prinde în mână
Cenușă în foc
Boabe de soc*

Termină de cântat, apoi se îndreptă către o sticlă verde bondoacă. Răsuci capacul de plută, luă o înghiitură de probă, făcu apoi o față acră și tresări. Lăsă repede sticla jos și luă alta, roșie, curbată. Sorbi și din aceasta, își frecă buzele umede una de alta, gânditor, apoi dădu din cap și turnă cu generozitate în cană.

Arătă cu degetul următoarea sticlă și începu din nou numărarea:

*Lână. Nevastă.
Luna pe cer.
Răchită. Fereastră.
O lumânare.*

De data aceasta, fu o sticlă transparentă, cu conținut lichid galben pal. Bast smulse dopul și turnă cu spor în cană, fără ca măcar să guste mai întâi. Puse sticla deoparte, luă cană și o răsuci serios înainte de a lua o înghițitură. Zâmbi cu un zâmbet strălucitor și ciocăni nouă sticlă cu degetul, făcând-o să răsune ușor înainte de a începe cântecul din nou:

*Butoi. Orz.
Piatră și doage.
Vânt și apă...*

Parchetul scârțai, și Bast se uită într-acolo, zâmbind strălucitor.

– Bună dimineață, Reshi.

Hangiu cu părul roșu era la baza scărilor. Își trecu degetele lungi peste șorțul curat și mâncurile lungi pe care le purta.

– Oaspetele nostru încă nu s-a sculat?

Bast dădu din cap.

– Niciun foșnet sau scârțait.

– A avut câteva zile grele, zise Kote. Cred că astă își spune cuvântul.

Ezită, apoi își ridică privirea și mirosi.

– Ai băut?

Întrebarea era mai mult din curiozitate decât acuzatoare.

– Nu, zise Bast.

Hangiu ridică o sprânceană.

– Am gustat, declară Bast, subliniind cuvântul. Gustatul vine înaintea băutului.

– A, zise hangiu. Deci te pregăteai să bei, atunci?

– Zei mărunți, da, zise Bast. Până nu mai pot. Ce naiba să fac altceva aici?

Bast scoase cană de sub bar și se uită în ea.

– Speram să fie de soc, dar am luat un fel de pepene galben.

Învârti cană speculativ. Plus ceva picant. Luă o altă înghițitură și îngustă ochii gânditor.

– Scortisoară? întrebă, uitându-se la rândurile de sticle. Oare mai avem vreun pic de soc?

– E pe-acolo pe undeva, zise hangiu, fără să se obosească să se uite la sticle.

Oprește-te o clipă și ascultă, Bast. Trebuie să vorbim despre ce-ai făcut noaptea trecută.

Bast amuți.

– Ce-am făcut, Reshi?

– Ai oprit creaatura de la Mael, zise Kote.

– A!

Bast se relaxă, făcând un gest de desconsiderare.

– Doar l-am încetinit, Reshi. Atât.

Kote clătină din cap.

– Îți-ai dat seama că nu era vreun nebun oarecare. Ai încercat să ne avertizezi.

Dacă n-ai fi fost atât de iute de picior...

Bast se încruntă.

– N-am fost chiar atât de rapid, Reshi. L-a prins pe Shep.

Se uită în jos, la parchetul bine lustruit de lângă bar.

– Îmi plăcea Shep.

– Toată lumea va crede că ucenicul fierarului ne-a salvat, zise Kote. Și aşa e probabil cel mai bine. Dar eu ştiu adevarul. Dacă nu erai tu, toată lumea de-aici ar fi fost măcelărită.

– O, Reshi, dar nu-i adevarat, zise Bast. Tu l-ai fi ucis ca pe-un pui. Doar că am ajuns eu înaintea ta.

Hangiul îl dezaproba.

– Ultima noapte m-a pus pe gânduri, zise. Mă întreb ce am putea face pentru ca lucherile să fie un pic mai sigure pe-aici. Ai auzit vreodată de *Vânătoarea călărețului alb?* Bast zâmbi.

– A fost cântecul nostru înainte de a fi al tău, Reshi.

Trase aer în piept și cântă cu voce plăcută de tenor:

*Călăreau caii albi ca zăpada.
Arcul din corn alb, iar din argint le era lama.
Purtau ramuri proaspete și suple,
Roșu și verde aveau pe frunte.*

Hangiul aproba.

– Exact la versul asta mă gândeam. Crezi că te poți ocupa de asta în timp ce pregătesc lucrurile pe-aici?

Bast dădu din cap cu entuziasm și se repezi de-a dreptul, oprindu-se în ușa bucătăriei.

– Nu-ncepi fără mine, nu? întrebă el cu nerăbdare.

– Începem imediat ce oaspetele mănâncă și se satură, zise Kote.

Apoi, văzând expresia de pe fața elevului său, se potoli un pic.

– Îmi imaginez că toate astea îți vor lua vreo două ore.

Bast se uită pe ușă, apoi înapoi. Amuzamentul licări pe fața hangiului.

– Și voi anunță eu când începem.

Îl concedie cu un semn al mâinii.

– Acum du-te!

Omul care își spunea Kote trecu la rutina din hanul Piatra de Hotar. Se mișca asemenea unui ceas, a unei căruțe coborând pe un drum cu făgașe bine conturate.

Prima fu pâinea. Amestecă făină, zahăr și sare cu mâinile, fără să se deranjeze să măsoare. Frământă aluatul, rotunji apoi pâinile și le lăsă să dospească. Puse cu lopata cenușă din sobă din bucătărie și aprinse focul. Apoi se duse în camera de zi și aprinse focul în căminul din piatră neagră, măturând cenușa din vatra masivă de-a lungul peretelui nordic.

Turnă apă, se spălă pe mâini și aduse o bucată de carne de oaie de la subsol. Tăie surcele, le aruncă pe foc, bătu pâinea crescută și o mută mai aproape de o sobă proaspăt încălzită.

Și apoi, brusc, nu mai era nimic de făcut. Totul era gata. Totul era curat și aranjat.

Omul cu părul roșu stătea în spatele barului, iar ochii lui se întoarseră încet din depărtări, concentrându-se pe aici și acum, la han în sine.

Privirea i se opri pe sabia care atârna pe peretele de deasupra sticelor. Nu era o sabie deosebit de frumoasă, nu era ornamentată și nici nu avea ceva care să ia ochii.

Era amenințătoare într-un fel. În felul în care e amenințătoare o stâncă înaltă. Era cenușie, netedă și rece la atingere. Era ascuțită ca sticla spartă. În lemnul negru al panopliei era cioplit un singur cuvânt: Smintea.

Hangiul auzi pași grei pe palierul exterior de lemn. Zăvorul ușii se zgudui, urmat de un salut puternic și un bubuit în ușă.

– O clipă! strigă Kote.

Grăbindu-se către ușă din față, întoarse cheia grea în încuietoarea ușii de aramă lustruită.

Graham stătea gata să bată în ușă cu mâna lui groasă. Fața încrățită i se despăcă într-un zâmbet când îl văzu pe hangiu.

– Iar a deschis Bast în locul tău în dimineața asta? întrebă el.

Kote zâmbi tolerant.

– E băiat bun, declară Graham.

– Doar un pic cu căpușul. Credeam că ai închis pentru azi. Își drese glasul și se uită la picioare pentru un moment. N-aș fi fost surprins.

Kote puse cheia în buzunar.

– Deschis ca de obicei. Ce pot face pentru tine?

Graham se așeză în ușă și făcu semn din cap spre stradă, unde, într-o căruță din apropiere, se aflau trei butoaie. Erau noi, din lemn pal, lustruit și cu cercuri strălucitoare de metal.

– Știam că nu voi avea parte de somn noaptea trecută, așa că am asamblat unul pentru tine. În plus, am auzit că Bentonii vin astăzi cu primul transport de mere târziu.

– Îți mulțumesc.

– Numai bune să te țină toată iarna.

Graham se duse și se sprijini cu mândrie de un butoi. Nimic nu se compară cu un măr iernatic dacă e să previi¹ foamea.

Se uită cu o licărire în ochi și lovi din nou marginea butoiului.

– Te-ai prins? Butoi?

Kote gemu un pic, frecându-și fața.

Graham chicoti și își trecu o mână peste una dintre strălucitoarele cercuri metalice ale butoiului.

– N-am mai făcut până acum un butoi cu aramă, dar acesta a ieșit mai frumos decât am sperat. Să-mi spui dacă nu se țin bine. Voi avea eu grijă de ele.

– Mă bucur că n-au fost prea multe probleme, zise hangiul. Pivnița se umzește.

Mă tem că fierul ar rugini în câțiva ani.

Graham dădu din cap.

– Asta-i de-a dreptul sensibil, zise el. Nu se gândesc prea mulți la viitor.

Își frecă mâinile.

– Îmi dai o mână de ajutor? N-aș vrea să scap vreunul și să-ți zgârii podelele.

Se puseră pe treabă. Două dintre butoaiele de aramă fură duse la subsol, în timp ce cel de-al treilea fu manevrat prin spatele barului, prin bucătărie și în cămară.

După aceea, bărbații își făcură drum înapoi în camera de zi, fiecare pe partea lui de bar. Se așternu un moment de tăcere, timp în care Graham se uită prin berăria goală. La bar erau cu două scaune mai puțin decât ar fi trebuit și exista un spațiu

¹ Joc de cuvinte (engl.); to stave off – a preveni, a întârziu ceva; stave – doagă de butoi (n.tr.)

Graham își luă privirea de la o bucată de podea bine curătată de lângă bar. Băga mâna în buzunar și scoase cu mâna tremurândă o pereche de lame tocite de fier.

– Dă-mi, te rog, o bere mică, Kote! zise el cu voce aspră. Știu că e devreme, dar o să am o zi lungă. Îi ajut pe cei din familia Murrion să-și aducă grâul de pe câmp.

Hangiul scoase berea și i-o înmână tăcut. Graham bău jumătate dintr-o înghiitură lungă. Ochii îi erau roșii pe margini.

– Proastă noapte pentru afaceri, zise el, fără a-l pivi în ochi, apoi luă o altă înghiitură.

Kote dădu din cap. *Proaste afaceri noaptea trecută*. Șanse erau, fu tot ce Graham avea de spus despre moartea unui om pe care-l cunoștea dintotdeauna.

Acești oameni știau totul despre moarte. Își uciseseră șeptelul. Pieriseră din pricina febrei, a unei căderi sau a unor oase rupte nevindecate. Moartea era ca un vecin neplăcut. Nu vorbeai despre el, de teamă că te-ar putea auzi și s-ar hotărî să vină în vizită.

Cu excepția poveștilor, desigur. Poveștile cu regi otrăviți și dueluri și războaie vechi erau în regulă. Îmbrăcau moartea în alte străie și o trimiteau departe de ușa ta. Un horn în flăcări sau un fum încăios erau îngrozitoare. Dar procesul lui Gibeau sau asediul Enfastului erau altceva. Erau ca rugăciunile, ca farmecele murmurate noaptea târziu, când mergeai singur prin întuneric. Poveștile erau ca amuletele de un bănuț cumpărate de la un negustor ambulant, doar aşa, ca să fie.

– Cât timp va mai fi scribul prin zonă? întrebă Graham după un moment, cu vocea răsunând în cană. Poate că ar trebui să dau și eu comandă de vreo scriere, în caz că aș avea nevoie.

Se încruntă un pic.

– Tata le zicea de obicei hârtii de îngropăciune. Nu-mi amintesc cum se numesc de fapt.

– Dacă e vorba să ai grija doar de bunurile tale, e o dispoziție de proprietate, zise hangiul ca un lucru bine știut. Dacă se referă la alte lucruri, se numește mandat de voință declarată.

Graham ridică o sprânceană la hangiul.

– Așa am auzit, în orice caz, zise hangiul, privind în jos și frecând tejgheaua cu o cărpă albă curată. Scribul a amintit ceva în sensul asta.

– Mandat... murmură Graham în cana lui. Cred că voi cere doar hârtii de îngropăciune și oficial o să-l las pe el să facă toate astea, după bunul plac.

Se uită la hangiul.

– Și alții probabil vor vrea și ei aşa ceva, vremurile fiind cum sunt.

Preț de o clipă păru că hangiul se încruntă iritat. Dar nu, el nu făcu nimic de acest gen. În picioare în spatele barului, afișa, ca întotdeauna, expresia lui calmă și plăcută. Dădu ușor din cap.

– A zis că va fi disponibil în jurul amiezii, zise Kote. A fost un pic tulburat de ce s-a întâmplat noaptea trecută. Oricine ar apărea înainte de prânz, am impresia că va fi dezamăgit.

Graham ridică din umeri.

– N-ar trebui să fie nicio diferență. Oricum nu vor fi decât zece oameni în tot orașul până la prânz.

Mai luă o înghițitură de bere și se uită pe fereastră.

— Azi e zi de mers la câmp și asta e sigur.

Hangiu pără să se relaxeze un pic.

— Va fi aici și mâine. Deci nu este nevoie ca toată lumea să se grăbească azi. Niște neleguiuți i-au furat calul pe la Vadul Popii, iar el încearcă să găsească unul nou.

Graham tătăi înțelegător.

— Bietul de el. Nu va găsi un cal nici de drag, nici pentru bani în toiu recoltei. Nici Carter n-a putut s-o înlocuiască pe Nelly după ce chestia aia care seamănă cu un păianjen l-a atacat în apropierea podului Vechii Pietre.

Clătină din cap.

— Nu e în regulă ca un lucru de genul asta să se întâmple la nu mai mult de două mile de ușa noastră. Pe vremea când...

Graham se opri.

— Pe bunii zei, parcă sunt bătrânul meu tată.

Își puse bărbia în piept și adoptă un ton morocănos.

— Pe când eram eu copil, aveam vreme cum trebuie. Morarul nu mânărea cântărușul și lumea știa să-și vadă de treabă.

Pe fața hangiului apără un zâmbet nostalgic.

— Tatăl meu spunea că berea era mai bună, iar drumurile aveau mai puține sănțuri.

Graham zâmbi, dar zâmbetul dispără repede. Privi în jos, parcă jenat de ceea ce era pe cale să spună.

— Știu că nu ești de pe-aici, Kote. Asta e greu. Unii cred că un străin abia dacă știe ceasurile zilei.

Trase aer adânc în piept, tot fără să-l privească pe hangiu în ochi.

— Dar îmi închipui că știi lucruri pe care alții nu le știu. Vezi lucrurile altfel.

Ridică privirea, cu ochii serioși și obosiți, întunecați pe margini de la lipsa de somn.

— E situația atât de sumbră cum pare în ultima vreme? Drumurile aşa de rele. Oamenii jefuiți și...

Cu un efort evident, Graham se abținu din nou să se uite la porțiunea goală din încăpere.

— Toate impozitele astea noi fac lucrurile aşa de grele. Băieții Grayden sunt pe cale să piardă ferma. Și păianjenul ăla.

Luă încă o înghițitură de bere.

— E situația aşa de rea cum pare? Sau am îmbătrânit ca tata și acum totul are un gust mai amar față de atunci când eram copil?

Kote șterse îndelung tejgheaua, de parcă simțea o repulsie să vorbească.

— Cred că situația e rea de obicei, într-un fel sau altul, zise el. Se poate ca doar noi, cei mai în vîrstă, să o vedem aşa.

Graham începu să dea din cap, apoi se încruntă.

— Doar că tu nu ești în vîrstă, nu? De multe ori uit asta.

Îl studie din cap până-n picioare pe bărbatul cu părul roșu.

— Vreau să spun că te miști ca un moș, vorbești ca un moș, dar nu ești bătrân, nu?

Pun pariu că ai jumătatea vîrstei mele.

Se încruntă la hangiu.

- Totuși, câți ani ai?

Resp Hangiul zâmbi obosit.

- Destul de mulți ca să mă simt bătrân.

Graham pufni.

- Prea Tânăr pentru a te văcări ca un moș. Ar trebui să fii afară curtând femei și întrând în necazuri. Lasă-ne pe noi, cei mai în vîrstă, să ne plângem de cum se înmormoie articulațiile lumii.

Bătrânul dulgher se ridică de la bar și se întoarse pornind spre ușă.

- Mă întorc în pauza de masă de la prânz, ca să vorbesc cu scribul tău. Nu-s singurul. O mulțime de lume vrea să obțină unele acte oficiale, dacă tot au ocazia.

Hangiul inspiră profund și expră încet.

- Graham?

Omul se întoarse cu o mâna pe ușă.

- Nu doar tu crezi asta, zise Kote. Situația e proastă și instinctul îmi spune că va deveni și mai proastă. N-ar strica nimănui să se pregătească pentru o iarnă grea. Si să vadă dacă se poate apăra la nevoie.

Hangiul ridică din umeri.

- Oricum, asta e doar ce-mi spune instinctul.

Gura lui Graham era o linie sumbră. Își înclină o singură dată capul, într-o aprobație serioasă.

- Mă bucur că nu e doar instinctul meu.

Apoi zâmbi forțat și începu să-și suflece mâncurile, îndreptându-se spre ușă.

- Trebuie să faci fân cât strălucește soarele, totuși, zise el.

Curând după aceea, Bentonii se opriră cu o căruță plină cu mere târzii.

Hangiul cumpăra jumătate din ceea ce aveau și-și petrecu următoarea oră cu sortarea și stocarea acestora. Cele mai verzi și mai tari intrau în butoaie, în subsol, mâinile lui blânde așezându-le cu atenție în locul stabilit și ambalându-le în rumeguș înainte de a închide capacele. Cele aproape coapte erau duse în cămară, iar cele lovite sau cu porțiuni maro erau sortite să devină cidru, fiind tăiate în sferturi și aruncate într-un vas mare de tablă.

Cât sortă și ambala, bărbatul cu părul roșu părea mulțumit. Dar dacă te-ai fi uitat mai atent, ai fi observat că, în timp ce mâinile îi erau ocupate, ochii lui priveau de parte. Si chiar dacă expresia lui era una calmă, chiar plăcută, nu exista nicio bucurie în ea. Nu fredona și nu fluiera în timp ce lucra. Nu cânta.

Când termină de sortat ultimele mere, duse vasul metalic prin bucătărie și pe ușă din spate.

Era o dimineață rece de toamnă și în spatele hanului era o grădină mică, privată, adăpostită de copaci.

Kote turnă o grămadă de mere în presa de lemn pentru cidru și întoarse capacul invers până când se înșepeși.

Kote își suflecă mâncurile lungi mai sus de coate, apoi cuprinse mânerele presei cu mâinile sale lungi, grațioase, și trase. Presa se înșurubă, mai întâi strângând bine merele, apoi zdrobindu-le. Învârti și prinse iar. Învârti și prinse iar.

Dacă ar fi fost cineva să vadă, ar fi observat că brațele lui nu erau brațele păstoase ale unui hangiu. Când trase de mânerele de lemn, mușchii antebrațelor se profilară, întinși ca niște cabluri răsucite. Cicatrici vechi îi străbăteau pielea în toate direcțiile. Cele mai multe erau palide și subțiri ca niște fisuri în gheăță. Altele erau roșii și furioase, ieșind în evidență.

Mâinile hangiului cuprinseră și traseră, cuprinseră și traseră. Singurele sunete erau scărțătul ritmic al lemnului și răpătul lent al cindrului de mere în găleată. Există un ritm în asta, dar nu muzică, și ochii hangiului erau îndepărtați și lipsiți de bucurie, de un verde atât de pal, că aproape băteau în gri.